

El llop que volia ser pastor

FILA CULTURAL. Un any més hem demanat a un narrador central un relat inspirat en la diada de Sant Jordi. Enguany el text és d'Agustí Franch i la il·lustració de Daniel Hernández Massegú.

Il·lustració: Daniel Hernández Massegú

«Collons, aquesta dona altra vegada», va pensar la Teresa quan la filla va entrar a la seva habitació. «Que haguéssim treballat juntes a la fàbrica de culleres no vol dir que ara haguem de ser cul i merda!», li va entaforar. La Mercè ho va encaixar amb un somriure sincer. Aquesta era nova. L'havia confós amb la carnissera del carrer del Cós de Sallent, que feia dècades que havia abaixat la persiana, amb la seva tieta que no va tornar mai de Cuba, i fins i tot amb una artista molt guapa que protagonitzava una telenovel·la de mitja tarda. «Mama, que sóc la Mercè. La teva filla». Hi insistia. «Ai, sí. Ara no t'havia conegut. Tinc un cap», responia la pobra Teresa, mentre pensava, «l una merda. Vas estar sis anys fent culleres al meu costat, i ara em vols fer beure a galet». «Va, que avui és Sant Jordi i anirem a fer una volta pel passeig». «Sant Jordi... Au, va. Si la setmana passada s'havia fet un tip de menjar castanyes al pati de l'escola...».

La gentada l'atabalava. I aquella nena que els acompanyava, que no callava, quina xerrera, noi... I quina mania li havia agafat, de dir-li iaia. «Busca't una iaia de debò, nena, que jo encara estic per merèixer!», li deia just abans de remugar un «la mare que et va fúmer», entre dents... Ara que, quan arribés el moment de ser àvia de debò, prou que li faria gràcia tenir una neta tan bufona com aquella menuda que portava una faldilleta per sobre els genolls.

On nassos anava tanta gent, amb roses a les mans? «Nena, hauria d'anar cap a casa a fer el dinar pel meu marit, que ja deu haver tancat el bestiar». Feia dotze diades que el Pere li havia regalat l'última rosa, abans de traspasar, però la Teresa, cada dia l'esperava que tornés a dinar a la una en punt, tal i com havia fet tota la seva vida de pastor d'ovelles. «Ara hi anirem, mare. Encara és d'hora». La Mercè es va aturar en una parada tota plena de llibres, deuria ser alguna fira, i no se n'havia adonat. Hi havia una pila de novel·les de l'oest, tu! "Balas de hielo"! Aquell mateix matí, l'avi de la Teresa li havia estat llegint aquell western, quina casualitat. Recordava el dolent, un malvat amb un ull tapat que es deia Jake, tal i com s'escrui, i que havia matat tota una família, canalla inclosa, perquè amagaven un fugitiu pel qual n'oferien tres mil dòlars. Per sort, el John Burton, a última hora, en un duel entre rocs i pols, en un "desfiladero", havia aconseguit endinyar-li una bala entre els ulls. El pobre John, però, no n'havia sortit gaire ben parat, tampoc. Una bala li havia travessat l'espatlla esquerra, i hauria d'estar-se un temps sense muntar al trot. Si era cert, però, que en Burton lluïa unes botes de serp amb una sivella daurada, com havia dit l'avi, ella volia estar en la pell d'aquell pistoler defensor dels justos.

«Teresa, aquesta rosa és per vostè». Carai, encara no li havia passat mai que un desconegut, tot de sobte, li regalés una rosa pel carrer. Oh, i era guapot. «Gràcies, noi. Com te dius?». «Sóc el Pep, el seu gendre». A sobre era bromista. Aaaaa... si no fos pel Pere i la Mercè, potser encara l'hauria convidat a dinar. Oh! Com passava en aquella novel·la romàntica que ara veia al capdamunt d'una pila, arraconada en una parada. "Diamantes para Sandra". L'havia llegit l'estiu passat, a Peníscola, durant la lluna de mel. Pobra Sandra... li duïen diamants, sí, és clar. Perquè el seu marit se sentia culpable d'embolicar-se amb altres! Quin poca vergonya. Ara no recordava com es deia. Se l'havia llegit en cinc estones, a la tarda, mentre el Pere feia la migdiada, i recordava perfectament com s'emprenyava només de pensar que el seu recentment estrenat marit, algun dia n'hi pogués fer alguna de semblant. Li posava la maleta a l'escala en un tres i no res. Sort que la Sandra al final ho havia descobert, i s'havia venjat. Havia estat molt astuta fent esmicolar els diamants, i barrejant-ne la pols amb el sucre del cafè, per enverinar aquell porc traïdor. Ben fet, noia.

«Està guapa, la teva mare», deia una senyora "emperifollada" fins al capdamunt. «Teresa, sóc la Sílvia. No es recorda de mi?». La Mercè corria a explicar que no coneixia ningú. Home, aquell lloro no li sonava de res, però la carnissera del carrer del Cós, la coneixia de tota la vida! Si no, de què havia de sortir a passejar amb ella? De petita ja anava a buscar-li tres-cents grams de mitjanes cada dijous. Hi anava amb l'avi. I de tornada cap a casa, compraven un conte com els que hi havia en aquella parada de llibres! Devia ser alguna fira, i no se n'havia assabentat. D'aquella col·lecció en tenia ben bé trenta o trenta-cinc. Però "El llop que es va fer pastor" li faltava. Ja feia dies que el veia a l'aparador de la botiga, i sempre s'acabava decidint per un altre títol, però ara no el deixaria escapar. «Mare, em compres aquest conte? Sisplau, que aquest no el tinc». A la Mercè se li va escapar una llàgrima, però va treure el moneder, dos cèntims, i va comprar el conte a la Teresa.

«Vols una mica d'amanida i peix, mama?». No sabia pas a qui li demanava, allò, aquella noia. «Mama». Vaja, la confonia amb la seva mare. «És molt xulo aquest conte del llop, iaia!». Una nena molt "repipi" que duia una faldilleta per sobre els genolls, tenia un conte, "El llop que es va fer pastor", que li faltava en la col·lecció que feien amb l'avi. Quina enveja... De sobte va aparèixer tot de jovent. Bé, tres parelletes. Oh, i la nena del conte es va llançar als braços d'una noia, que ja es veia que deuria ser sa mare, perquè era igual de "repipi" que ella. Les parelles van repartir petons, fins i tot a la Teresa, que no els coneixia de res. «Hola iaia». A ella, que no li agradava que la petonegessin desconeguts. Totes les noies duïen roses. Devien celebrar alguna cosa. També en portaven per la tieta de Cuba, que devia haver tornat. Feia anys que havia marxat... «Iaia...» La Teresa? Iaia d'un noi d'aquella edat? Valga 'm Déu... «Tu em vas regalar l'amor per la lectura, i et volia regalar un llibre, com cada any. Però al final t'he fet això. No és exactament un llibre, però s'hi assembla». La Teresa va començar a passar pàgines d'aquell llibre. En les primeres hi havia fotos d'ella quan era petita. De seguida va aparèixer el Pere. Oh, i la Mercè. Quines cuixes que feia... I el dia del seu casament amb el Pep. Quin goig, tots dos. I tota la colla de néts, i besnéts! «Mira que ets beneit, Marc. Regalar-me això per Sant Jordi. Que em vols fer plorar, o què? I rosa no me n'has portat?». És clar que hi havia rosa. «Mira, Mercè! És més grossa que la teva! Ha, ha, ha...». La Mercè tornava a plorar. «Oooiii la petitona. On va la Mar, amb aquestes faldilles tan xules? Oh, i aquest conte de l'any de la picor? Jo en feia col·lecció de petita!». Ara no recordava quants n'havia arribat a tenir. «Me l'has regalat tu, iaia!». Era cert. Li havia donat perquè segués al seu costat. "El llop que volia ser pastor". Quin cap que tenia...